

[H. F. Ulrichsen.]

melser, som han og hans Parti nu søger gennemtrumfet her i Tinget, saa synes jeg, at dette er overordentlig betegnende, for det, de fleste Mennesker i 1933 interesserer sig for, er sikkert ikke en Diskussion om, hvorledes det gamle Højre stod til de demokratiske Principper. Det er en Diskussion, der er ganske uinteressant, for saa vidt som der neppe er et eneste Menneske, der har tænkt sig at ville hævde, at det gamle Højre efter sine Principper og sit hele Anlæg var demokratisk.

Hvad der var betydeligt mere interessant, var en Diskussion om, hvorledes det Parti, som ønsker disse Ændringer til Forretningsordenen gennemført, og som i sit Navn bærer Ordet Demokrati, stiller sig overfor Folkestyrets Principper. Da vi her i dette høje Ting i Gaar valgte det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen til Formand, var vi Vidne til en for største Delen af Tingets Medlemmer naturlig Bemærkning fra den nye højtærede Formands Side. Han udtalte nemlig, at han ønskede og haabede paa et godt Samarbejde med samtlige de Medlemmer i Tinget, der interesserede sig for at værne Parlamentarismen. Det er Skæbnens Ironi, at en af de første Opgaver, den nye højtærede Formand faar, netop er at lede en Forhandling, som tilsigter Gennemførelse af et Forslag, der efter mange af Tingets Medlemmers Mening ikke betyder et Værn for Parlamentarismen, men netop maa betyde en Svækkelse af det parlamentariske Princip, en Svækkelse af Folkestyret.

Jeg vil naturligvis ikke benægte, at der i Forslaget til Ændring af Forretningsordenen er Bestemmelser, som vil være tjenlige til at hæve Folkerepresentationens Anseelse og derigennem befæste Parlamentarismen, det fremgaar for øvrigt alene deraf, at visse af Ændringerne er foreslaaet med Tilslutning fra samtlige Udvalgets Medlemmer — jeg tænker her paa Ændringsforslagene til § 20 og § 31, som tilsigter dels at give Formanden den fornødne Myndighed og dels at forhindre, at man her faar tomme Demonstrationsdiskussioner om Forslag, som overhovedet ikke kan gennemføres eller bør diskuteres, fordi de er stridende mod Grundloven.

Men hele den Indstilling, som en Del af dette høje Tings Medlemmer har ment laa bagved det fremsatte Forslag, synes jeg tydeligt er kommet frem gennem Flertalspartiernes Afvisning af det fra konservativ Side fremsatte Forslag om at tilsikre, at de Forespørgsler, der stilles fra et

enkelt Partis eller et enkelt Medlems Side, bliver behandlet indenfor en nogenlunde passende og rimelig Tid. Der ser vi et Forslag, som virkelig vilde sikre Folkets Repræsentanter, og det er vi dog alle sammen her i Tinget, en naturlig Ret, en Ret, som man skulde tro var givet dem efter selve Grundlovens, altsaa Folkestyrets, Princip. Men hvad gør man fra de demokratiske Partiers Side? Man siger nej, man siger: Vi vil ikke tilsikre, at de paagældende Forespørgsler faar Fremme paa et saadant Tidspunkt, at Forespørgselen overhovedet har nogen Betydning. Det vil med andre Ord sige, at vi har her et typisk Eksempel paa, hvorledes man vil fremme det, som vi kalder et Flertalsdiktatur, eller i hvert Fald fremme Muligheden for et Flertalsdiktatur.

Og paa samme Maade, naar vi kommer til det Punkt, som heller ikke er optaget i Flertallets Forslag, Forslaget om Spørgetimer. For det første tror jeg, at Spørgetimer i mange Tilfælde vilde være overordentlig praktiske. Jeg skal nævne et Eksempel fra Rigsdagens Forhandlinger i denne Samling. Der blev, som ærede Medlemmer vil erindre, for ikke ret lang Tid siden fra Retsstatspartiet stillet en Forespørgsel om Forholdet mellem Rutebilerne og Statsbanerne. Forespørgselen var efter mit Skøn noget naivt affattet, og man spurgte oven i Købet om noget saa mærkeligt som, hvorvidt der her i Landet fandtes Ruteautomobiler, der blev drevet af Statsbanerne.

Efter min Mening maa det være ubehageligt for et Parti at stille en Forespørgsel, som behandles saa højtidelig officielt, som en Forespørgsel behandles efter de nu-gældende Regler, naar den har en saadan noget naiv Karakter og vidner om Ukendskab til Virkeligheden. Det vilde have været langt naturligere, om et saadant Spørgsmaal kunde have været stillet under den mere lette og private Form, som er ønsket fra vor Side, saa vilde man ikke i samme Grad have lagt Mærke til, at den var affattet paa en urimelig og om ikke særlig Kendskab til det paagældende Emne vidnende Maade.

Det ærede Medlem Hr. Alsing Andersen kom ogsaa i sit Indlæg i Dag ind paa Spørgsmaalet om Muligheden for at gennemføre Spørgetimer og hævdede, hvad der i allerhøjeste Grad forundrede mig, at i de Lande, hvor der fandtes saadanne Spørgetimer, havde man i Forvejen i væsentlig Grad indskrænket Taletiden, og han nævnte der to Lande, Sverige og England. Jeg